

principio ex magnis sint lapidibus, osti-
 ve? An quia ea, quae plus recedunt à me-
 dio in motionibus, ferantur celerius? Me-
 dium enim fit centrum: intervalum verò
 ea, quae à centro. Semper autem maior ab
 aequali motione maiorem describit cir-
 culum. Quod autem maius in aequali per-
 tranfit tempore, celerius fertur. Quae au-
 tem celerius ex aequali feruntur spatio,
 vehementius impetunt. Quae autem ma-
 gis impetunt, impetuntur & magis: quam
 ob rem ea, quae plus à medio distant, con-
 fringi necesse est: id autem cum patiatur,
 rotunda fieri est necessarium. Crocis au-
 tem, propter maris motum quoniam sim-
 mul cum illo agitantur, in perpetui esse ac-
 cidit motione, eoque versatas modo semper
 offendere. Id autem ipsis maximè extre-
 mis contingere partibus est necesse.

CAPVT XVI.

Utr quantum longiora sunt ligna, tanto
 cimbecilliora sunt: & si tollantur, in-
 flectuntur magis, tamen si quod breue qui-
 dem est, ceu bicubiū fuerit tenue: quod
 verò cubitorum centum, crassum? An quia
 & vectis, & onus, & hypomochlion, in
 leuando ipsa fit ligni proceritas? Prior nan-
 que illius pars ceu hypomochliū fit: quod
 verò in extremo est, pōdus. Quam ob rem
 quantum extensius fuerit id, quod ab hypo-
 mochlio est, tanto inflecti necesse est ma-
 gis. Quo enim plus ab hypomochlio dis-
 stat, eò magis in incurati necesse est. Necessa-
 riō igitur extrema vectis eleuantur. Si igitur
 flexilis fuerit vectis, ipsum inflecti
 magis cum extollitur necesse est: quod
 longis accidit lignis: in breuibis autem
 quod vltimum est, quiescenti hypomoch-
 lio deprope fit.

CAPVT XVII.

Utr à paruo existere cuneo, magna scin-
 duntur pondera, & corporum moles,
 validaq. fit impressio? An quia cuneus duo
 sunt vectes sibi iniuncti contrarij. Vterq. au-
 tem & pondus habet, & hypomochlion,
 quod diuellit, & cōprimit. Plagae quinetiā
 ipsius latio pondus, quod percutit & mo-
 uet, magnum facit: & quoniam motum mo-
 uet, ipsa celeritate valentius fit. Paruo au-
 tem existente vecte, magna illam conse-
 quuntur vires: quam ob rem vltra magni-
 tudinis decentiā latet moueri. Sit cuneus
 vbi a b c. quod verò cuneo scinditur, d e f
 g. vectis igitur fit ipsa a b, pondus verò i-
 psum b inferior pars, hipomochlion au-
 tem d g. huic autem contrarius vectis b c.

β βάρος δὲ, τὸ τὴ β κρέτωθεν ὑπομόχλιον δὲ, τὸ ζ ἐκείνου δὲ τούτου μοχλός, τὸ β γ.

Α ἢ δὲ λίθων κὲ ὄσφρακων τὸ ἐξ ὑποαρχῆς ὄντων
 ἢ διότι τὰ πλέον ἀπέχοντα τῷ μέσῳ ἐν ταῖς
 κινήσεσι, δὴ πῶν φέρεται. τὸ ὑψὺ γδ μέσον, γί-
 νεται κέντρον τὸ δὲ διάστημα, ἢ ἐκ τῶ κέντρον.
 αἰεὶ δὲ ἢ μείζων ὄσο τ' ἴσως κινήσεις, μείζω
 γραφεὶ κύκλον. τὸ δ' ἐν ἴσῳ χρόνῳ διελθόν,
 δὴ πῶν φέρεται. τὰ δὲ φερόμενα δὴ πῶν ἐκ τῷ
 ἴσου ὄσο δὴ μακροῦ, σφαιρότερον τύπει. τὰ δὲ
 τύπονται μέλλον, κὲ αὐτὰ τύπεται μέλλον.
 Β ὡς αἰάγκη ὑραυέδου αἰεὶ τὰ πλέον ἀπέ-
 χοντα τῷ μέσῳ. τὸ δὲ πάροντα, αἰάγκη γί-
 νεται περὶ φερό. ταῖς δὲ κινήσεσι, διὰ τὴν τῆς
 θαλάσσης κινήσει, διὰ τὸ μὲν τῆς θαλάσσης
 κινήσει, συμβαίνει αἰεὶ ἐκ κινήσει ἔδ, καὶ κυ-
 λινδρῶσι φερόσιν ἐκ τῶν αἰάγκη μέλλο-
 σει συμβαίνει ἄνω τῆς αἰκροῦ.

Κεφάλαιον 15.

Ια τί ὅσῳ αὐτῆ μακρότερα τὰ ξύλα,
 C Δ ποσούτω ἀδενέστερα γίνεται, κὲ κέρ-
 πται αἰετόμενα μέλλον, κὲ ἢ τὸ μὲν βρα-
 χύ ὄσον διπλή, λετ τὸν, τὸ δὲ ἐκείνου πηχῶν,
 παρῆ; ἢ διότι μοχλός γίνεται κὲ βάρος κὲ ὑπο-
 μόχλιον ἐν τῷ αἰρεσει τῷ ξύλου τὸ μακροῦ; τὸ
 ὑψὺ γδ πῶν τῶν μέσῳ αὐτῶ, ὃ ἢ χεῖρ αἰρεσει, ὅδ
 ὑπομόχλιον γίνεται, τὸ δὲ ὅτι τῷ αἰκροῦ, βάρ-
 ος. αἰετ ὄσῳ αὐτῆ μακρότερον τὸ ὄσο τῷ ὑπο-
 D μόχλιου, ποσούτω ἀνάγκη κέρπται δὲ μέλλο-
 λον. ὄσῳ γδ αὐτῶ πλέον ἀπέχη τῷ ὑπομόχλιου,
 ποσούτω ἀνάγκη κέρπται δὲ μείζων αἰάγκη
 οὐδ' αἰρεσει τὰ αἰκροῦ τῷ μοχλῶ. εἰαὶ οὐδ' ἢ
 κέρπται τῶν ὄμοχλός, αἰάγκη αὐτῶ κέρ-
 πται δὲ μέλλον αἰετόμενον. ὄσῳ συμβαίνει ὅτι
 ἢ τῷ ξύλου ἢ τῷ μακρόν ἐν δὲ τοῖς βραχέσιν,
 ἐγεί τῶ ἔρατον τῷ ὑπομόχλιου γίνεται τῷ ἡρι-
 E μοῦτος. Κεφάλαιον 16.

Ια τί τῷ σφῆλι, ὄντι μικρῶ, μεγάλα
 Δ βάρη δύνει, κὲ μεγάθη σωματων, κὲ
 θλίψει ἐχρεα γίνεται; ἢ διότι ὁ σφῆλι, ὄσο μο-
 χλοῖ ἐπὶ ἐναντίοι δὴ γίλοισι. ἐγεί δὲ ἐκείπερος,
 τὸ ὑψὺ βάρος, τὸ δὲ ὑπομόχλιον, κὲ αἰκροῦ
 ἢ πίσει. ἐπὶ δὲ ἢ τ' πληγῆς φερά, τὸ βάρος ὅ
 τύπει κὲ κινεί, ποιεὶ μίχα, κὲ διὰ τὸ κινέμε-
 νον κινεῖν τῆ ταχῆτι, ἐγεί ὅτι πλέον μικρῶ
 F δὲ ὄντι τῷ μοχλῶ, μεγάλα, δυνάμεις ἀπο-
 λουθουσι. διὸ λαθαίνει κινῶν, παρὰ τὴν ἀ-
 ξίαν τῶ μεγέθους. ἐξω σφῆλι ἐφ' α β γ τὸ δὲ
 σφῆλι οὐδὲνον, δὲ ἢ ζ. μοχλός δὲ ἐν γίνεται ἢ α